

Warszawa, dnia 9 czerwca 2022 r.

Sygn. akt VI Ka 704/21

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Zawadka

Sędziowie: SO Remigiusz Pawłowski SR (del.) Izabela Kościarz – Depta (spr.)

protokolant: protokolant sądowy Marta Herc

4. przy udziale prokuratora Mariusza Ejflera

po rozpoznaniu dnia 9 czerwca 2022 r.

5. sprawy M. P., syna Z. i Z., ur. (...) w W.

6. oskarżonego o przestępstwa z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

7. na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

8. od wyroku Sądu Rejonowego w Wołominie

9. z dnia 21 kwietnia 2021 r. sygn. akt V K 1018/16

11. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok; zasądza od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Wołominie na rzecz adw. P. U. kwotę 516,60 zł obejmującą wynagrodzenie za obronę z urzędu oskarżonego w instancji odwoławczej oraz podatek VAT; kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

SSO Remigiusz Pawłowski SSO Anna Zawadka SSR (del.) Izabela Kościarz - Depta

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 704/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			

<p>1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>Wyrok Sądu Rejonowego w Wołominie z dnia 21 kwietnia 2021 roku, sygn. akt V K 1018/16</p>	
<p>1.2. Podmiot wnoszący apelację</p>	
<p># oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># oskarżyciel posiłkowy</p>	
<p># oskarżyciel prywatny</p>	
<p># obrońca</p>	
<p># oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># inny</p>	
<p>1.3. Granice zaskarżenia</p>	
<p>1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</p>	

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć		

	wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	Uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)				

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Obraza przepisów prawa procesowego, tj. art. 7 k.p.k., mogąca mieć wpływ na treść zapadłego orzeczenia, polegająca na dokonaniu oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie z naruszeniem zasady swobodnej oceny dowodów, a także bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, co skutkowało uniewinnieniem oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo			

zasadny albo niezasadny		
<p>Przeprowadzona przez Sąd Okręgowy kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia pozwala na stwierdzenie, że Sąd Rejonowy nie dopuścił się naruszenia wskazanego przez skarżącego przepisu postępowania.</p> <p>W pierwszej kolejności stwierdzić należy, że przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., jeśli jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu</p>		

wyroku (por. np.:
postanowienie Sądu
Najwyższego z dnia
12 lipca 2006 r.,
II KK 12/06, LEX
nr 193084; wyrok
Sądu Najwyższego z
dnia 9 stycznia 2004
r., sygn. WK 26/03,
OSNwSK 2004, nr 1,
poz. 53). W ocenie
Sądu Okręgowego,
warunek ten został
w przedmiotowej
sprawie spełniony.
To, że apelujący
nie akceptuje oceny
zebranego materiału
dowodowego i
poczynionych w
wyniku tej oceny
ustaleń faktycznych,
a w środку
odwoławczym
prezentuje własne
oceny i krytykę ocen
dokonanych przez
sąd I instancji,
nie upoważnia do
automatycznego
uznania, że
zaskarżone
orzeczenie jest
wadliwe.

W ocenie Sądu
Okręgowego, Sąd
I instancji słusznie
nie przyznał waloru
wiarygodności
wyjaśnieniom
oskarżonego,
złożonym w dniu
3 października 2015
roku. Stwierdzić
należy, że skarżący,
skupiając się przede
wszystkim na tym,
że wyjaśnienia M.
P. z dnia 3

października 2015 roku pozostają co do swojej istoty zbieżne z wyjaśnieniami złożonymi tego samego dnia przez brata oskarżonego - P. P., pominął całkowicie fakt, iż dyspozycje te odbiegają od pozostałego materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowej sprawie, prezentując wersję wydarzeń, która nie znajduje oparcia w prawidłowo ustalonym przez Sąd Rejonowy stanie faktycznym. Zauważyć należy w pierwszej kolejności, że zgodnie z poczynionymi przez Sąd I instancji ustaleniami, wynikającymi przede wszystkim z logicznych i spójnych zeznań M. C. co do pierwszego z czynów zarzucanych oskarżonemu oraz D. S. co do drugiego z tych czynów, miejscem popełnienia obu przestępstw objętych zarzutem postawionym podsądnemu w akcie oskarżenia były parkingi podziemne - w G. przy ul. (...) oraz w P. przy ulicy (...). Zarówno

M. P., jak i P. P., w wyjaśnieniach z dnia 3 października 2015 roku podają natomiast, że do przedmiotowych kradzieży z włamaniem doszło na parkingach osiedlowych przy blokach mieszkalnych. Ponadto, nagranie z kamer monitoringu umiejscowionych na parkingu podziemnym przy ulicy (...) w G. wskazuje na to, że kradzieży samochodu marki H. (...) o nr rej. (...) dokonały trzy osoby, które przybyły na miejsce zdarzenia własnym pojazdem - T. (...). Z wyjaśnień P. P. wynika natomiast, że przyjechał on z oskarżonym do G. pociągiem. M. i P. P. zgodnie twierdzą także, że działali we dwóch, a skradzionym samochodem odjechali razem, co nie byłoby możliwe, gdyby przybyli na miejsce zdarzenia swoim pojazdem, którym jeden ze współsprawców musiałby kierować. Ponadto, oskarżony wyjaśnia, że skradziony w G. pojazd marki H. (...) o nr rej. (...)

pozostawiony został przez niego i P. P. w tzw. "dziupli samochodowej" w miejscowości L. obok skradzionego w P. pojazdu marki H. (...) o nr rej. (...), co sugerowałoby, że samochód marki H. (...) o nr rej. (...) ukradziony został wcześniej. Jak natomiast wynika z tych samych dyspozycji podsądnego, jak również pozostałego materiału dowodowego, jako pierwszy ukradziony został samochód marki H. (...) o nr rej. (...). Wskazuje to na wewnętrzną sprzeczność wyjaśnień M. P., co w dużym stopniu odbiera im wiarygodność. Zwrócić uwagę należy jednocześnie na zeznania G. G., pracownika punktu usługowego w P., do którego sprawcy kradzieży z włamaniem pojazdu marki H. (...) o nr rej. (...) zgłosili się w celu dorobienia kluczyków do kradzionego samochodu. Świadek ten, opisując fizjonomię owych sprawców, posłużył się określeniem "karki", co w żaden sposób

nie koresponduje z budową ciała i wyglądem zewnętrznym M. P.. Jednoznacznie wynika z przytoczonych powyżej okoliczności, że wyjaśnienia oskarżonego z dnia 3 października 2015 roku nie zasługują na miano wiarygodnych. Nie bez znaczenia pozostaje także fakt, że dyspozycje te zostały w późniejszym czasie odwołane przez podsądnego, który w chwili wyrokowania nie przyznawał się już do popełnienia zarzucanych mu czynów.

Wyjaśnienia oskarżonego, nawet te odwołane, mogą co prawda stanowić podstawę skazania. Aby jednak do tego doszło konieczne jest, by były one spójne i logiczne, a także by znajdowały oparcie w całokształcie materiału dowodowego. W przedmiotowej sprawie natomiast, dyspozycje M. P. z dnia 3 października 2015 roku, w których przyznaje się on do popełnienia zarzucanych mu czynów,

wymienionych wyżej warunków nie spełniają. Zauważyć trzeba jednocześnie, że podsądny miał motyw, aby wbrew prawdzie przyznać się do popełnienia przedmiotowych przestępstw. Jego celem było bowiem uniknięcie zastosowania wobec niego izolacyjnego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania. Wskazani powyżej świadkowie natomiast nie mieli żadnego interesu w tym, aby zeznawać nieprawdę. Podnoszony przez skarżącego fakt, że dyspozycje podsądnego korespondują w dużej mierze z wyjaśnieniami złożonymi przez P. P., którego między innymi na podstawie owych wyjaśnień prawomocnie uznano za winnego popełnienia tych samych czynów, nie ma przy tym znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Jak bowiem słusznie zauważa Sąd Rejonowy, w przedmiotowym postępowaniu rozpoznawana była

kwestia popełnienia czynów zabronionych, objętych zarzutami zawartymi we wniesionym akcie oskarżenia, w odniesieniu do M. P.. Wydane w innych sprawach orzeczenia, dotyczące innych osób, nie mogą mieć wpływu na kierunek rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Jak wprost wynika z art. 8 § 1 k.p.k., sąd karny rozstrzyga samodzielnie zagadnienia faktyczne i prawne oraz nie jest związany rozstrzygnięciem innego sądu lub organu.

Podkreślenia wymaga, że w przypadku wystąpienia tego typu wewnętrznych sprzeczności w dyspozycjach oskarżonego oraz rozbieżności pomiędzy owymi dyspozycjami a resztą zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, jak przedstawiono powyżej, rolę organów ścigania jest poprowadzenie przesłuchania w taki sposób, aby owe sprzeczności i

rozbieżności zostały w jak największym stopniu wyjaśnione. Dokładniejsze wypytanie M. P. w przedmiocie czasu, miejsca i sposobu popełnienia zarzucanych mu czynów zabronionych, z naciskiem na potrzebę doprecyzowania informacji pozostających w sprzeczności z okolicznościami ujawnionymi na podstawie pozostałego materiału dowodowego, pozwoliłoby na pewniejszą i wolną od wątpliwości ocenę wiarygodności jego wyjaśnień. Przypomnieć należy, że zgodnie z art. 297 § 1 pkt. 4 k.p.k., jednym z celów postępowania przygotowawczego jest wyjaśnienie okoliczności sprawy. W przedmiotowej sprawie, istotne okoliczności nie zostały w wystarczający sposób wyjaśnione przez organy ścigania, przy czym doprecyzowanie dyspozycji podsądnego przez Sąd I instancji nie było możliwe z uwagi na późniejsze

<p>odwołanie przez niego wyjaśnień, w których przyznał się do popełnienia zarzucanych czynów. Wobec powyższego stwierdzić trzeba, że Sąd Rejonowy, dysponując tego typu materiałem dowodowym przekazany przez prokuraturę, słusznie uznał dyspozycje M. P. z dnia 3 października 2015 roku za niewiarygodne jako pozostające w niedającej się wyjaśnić wewnętrznej sprzeczności oraz w rozbieżności z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w przedmiotowej sprawie.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Wołominie.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo</p>			

zasadny albo niezasadny.			
Z uwagi na powyższe rozważania, wniosek prokuratora uznać należało za niezasadny.			
Lp.	Zarzut		
3.2.	Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dał podstaw do uznania oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, podczas gdy prawidłowa ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku odmiennego.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
W ocenie Sądu II instancji, Sąd Rejonowy słusznie uznał, że zgromadzony w niniejszej sprawie			

materiał dowodowy nie stanowił wystarczającej podstawy do tego, aby uznać M. P. za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu we wniesionym akcie oskarżenia.

Jak to już zostało omówione w podpunkcie 3.1. niniejszego uzasadnienia, wyjaśnienia podsądnego z dnia 3 października 2015 roku, w których przyznaje się on do popełnienia zarzucanych mu czynów, słusznie uznane zostały przez Sąd I instancji za niewiarygodne. Stwierdzić należy przy tym, że o ile zgromadzony materiał dowodowy w postaci zeznań M. C., D. S. i G. G. oraz nagrania z kamer monitoringu umiejscowionych na parkingu podziemnym przy ulicy (...) w G. jednoznacznie wskazuje na to, że do popełnienia czynów zabronionych opisanych w zarzutach postawionych M. P. istotnie doszło, to w żaden sposób nie wynika z owego materiału, że czynów tych

dopuścił się właśnie oskarżony. Jedyńm bezspornym i niebudzącym wątpliwości faktem łączącym podsądnego z ukradzionymi samochodami marki H. (...) o nr rej. (...) i H. (...) o nr rej. (...) jest jego przybycie w dniu 1 października 2015 roku na teren posesji przy ulicy (...) w miejscowości L., na której to posesji zlokalizowana była "dziupła samochodowa", gdzie wykazywał się on wymowną, sugestywną aktywnością w stosunku do ww. pojazdów. Okoliczność ta wynika ze spójnych, wiarygodnych i logicznych zeznań funkcjonariuszy policji - K. M. i Ł. H., którzy obserwowali zachowanie oskarżonego w powyższym miejscu i czasie oraz dokonali jego zatrzymania.

Z przedstawionych powyżej wywodów wynika, że jedynym zarzutem, jaki mógłby zostać przedstawiony M. P. w oparciu o zgromadzony w przedmiotowej sprawie materiał dowodowy, jest

zarzut paserstwa z art. 291 § 1 k.k. bądź art. 292 § 1 k.k. Za zdecydowanie zbyt daleko idące uznać należy natomiast oskarżenie podsądnego o popełnienie dwóch kradzieży z włamaniem samochodów w dniu 28 i 30 września 2015 roku na podstawie tego, że w dniu 1 października 2015 roku przybył on na miejsce pozostawienia owych samochodów i wykazywał nimi jednoznaczne zainteresowanie, zwłaszcza że wyjaśnienia M. P., w których przyznał się on do popełniania zarzucanych mu czynów, słusznie uznano za niewiarygodne, a żaden z dowodów dotyczących bezpośrednio przedmiotowych kradzieży nie wskazuje na osobę podsądnego jako sprawcę czynów z art. 279 § 1 k.k. W szczególności, o ile istotnie uznać można, że przedmiotowe samochody znajdowały się, przynajmniej przez chwilę, w posiadaniu podsądnego, to jednak w ogóle

nie zostało wykazane zrealizowanie przez niego znamienia czynu zabronionego z art. 279 § 1 k.k., polegającego na zaborze tych pojazdów. Sąd Rejonowy, rozpoznając niniejszą sprawę w granicach stawianych M. P. zarzutów z art. 279 § 1 k.k., w pełni zasadnie uniewinnił go od popełnienia przedmiotowych kradzieży z włamaniem.

Jak już zasygnalizowano, jedyne naganne zachowanie oskarżonego, które zostało w przedmiotowej sprawie wykazane i co do którego nie zachodzą żadne wątpliwości, pozwalałoby na ewentualne przypisanie M. P. popełnienia przestępstwa paserstwa z art. 291 § 1 k.k. lub art. 292 § 1 k.k. W orzecznictwie dopuszcza się co prawda możliwość zmiany kwalifikacji prawnej czynu opisanego w akcie oskarżenia z art. 278 k.k. lub art. 279 k.k. na art. 291 § 1 k.k. bądź art. 292 § 1 k.k., jednakże

z tym zastrzeżeniem, aby "nie wszystkie elementy tożsamości czynu zarzucanego i przypisanego uległy wówczas zmianie" (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2012 roku, sygn. akt V KK 240/11)". W innym orzeczeniu Sąd Najwyższy dodaje przy tym, że "nie można mówić o tożsamości czynów, jeżeli przestępstwo paserstwa, przypisywane zamiast zarzucanego przestępstwa kradzieży lub kradzieży z włamaniem, miało miejsce już w jakiś czas po tej kradzieży i w okolicznościach niemających nic wspólnego z opisem i podstawą faktyczną czynu zarzucanego jako kradzież lub kradzież z włamaniem. W takim wypadku nie chodzi bowiem tylko o odmienny sposób wejścia w posiadanie rzeczy pochodzącej z czynu zabronionego, lecz o zupełnie inne zdarzenie faktyczne, w którego ramach doszło do uzyskania takiego posiadania" (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2011 roku, sygn. akt IV KK 139/11).

W przedmiotowej sprawie M. P. dopuścił się zachowania, które mogłoby potencjalnie zostać zakwalifikowane jako przestępstwo paserstwa, kilka dni po zajściu inkryminowanych kradzieży z włamaniem i w zupełnie innym miejscu niż owe kradzieże, a także w całości innych okolicznościach, niż opisane w postawionych mu zarzutach. Brak jest zatem jedności czasu, miejsca i akcji, wymaganych przy zmianie kwalifikacji prawnej czynu z kradzieży na paserstwo. Skoro natomiast "ramy postępowania jurysdykcyjnego są określone przez zdarzenie historyczne opisane w akcie oskarżenia" (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 września 2014 roku, sygn. akt II KK 234/14), to całkowita modyfikacja przez sąd opisu zachowania oskarżonego, przedstawiająca zupełnie inne zdarzenie niż te ujęte w akcie oskarżenia, zmieniająca

wszystkie elementy tożsamości zarzucanego czynu i przyjmująca inną kwalifikację prawnokarną, byłaby niezgodna z zasadą skargowości, a zatem niedopuszczalna.			
Wniosek			
Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Wołominie.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Z uwagi na powyższe rozważania, wniosek prokuratora uznać należało za niezasadny.			
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU			
4.1.			
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności			

ROZSTRZYGNIĘCIE**SĄDU
ODWOŁAWCZEGO****1.7. Utrzymanie
w mocy wyroku
sądu pierwszej
instancji**

5.1.1.

Przedmiot
utrzymania w mocy

Całość wyroku Sądu Rejonowego w Wołominie z dnia 21 kwietnia 2021 roku, sygn. akt V K 1018/16

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy

Apelacja wniesiona przez oskarżyciela publicznego nie zasługiwała na uwzględnienie. Sąd Okręgowy nie podzielił żadnego z argumentów przytoczonych przez skarżącego w uzasadnieniu zarzutu podnoszonego w apelacji. W ocenie Sądu Odwoławczego, Sąd I Instancji, rozpatrując sprawę, w sposób prawidłowy i wyczerpujący rozważył wszystkie

okoliczności oraz dowody ujawnione w toku rozprawy, dokonując następnie na ich podstawie prawidłowych ustaleń faktycznych i należycie wskazał, iż oskarżonemu nie można przypisać sprawstwa w zakresie zarzucanych mu czynów. Ocena i analiza materiału dowodowego dokonane przez Sąd nie wykazują błędów logicznych, a także nie wykraczają poza ramy swobodnej oceny dowodów. Faktem niepodlegającym dyskusji jest, że wyrok skazujący w sprawie o przestępstwo może być oparty wyłącznie na dowodach, które nie dają żadnych wątpliwości, co do okoliczności danej sprawy, jak też do winy sprawcy, na dowodach, które wzajemnie ze sobą korespondują, są spójne i w pełni wiarygodne, nadto jednoznacznie wskazują na osobę oskarżonego, jako na sprawcę przestępstwa. W niniejszej sprawie Sąd nie dopatrył się takich dowodów. Przeciwnie, dowody ujawnione w toku

<p>postępowania doprowadziły do innych wniosków, pozwalających uznać, że oskarżonemu nie można przypisać winy w zakresie zarzucanych mu czynów.</p>			
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>			
<p>1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>5.3.1.1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>5.3.1.2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	

Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	<p>Sąd Okręgowy kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciążył Skarb Państwa. Zgodnie bowiem z art. 636 § 1 k.p.k., w sprawach z oskarżenia publicznego, w razie nieuwzględnienia środka odwoławczego, jeżeli środek ten pochodzi wyłącznie od oskarżyciela publicznego - koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi Skarb Państwa.</p> <p>Sąd Okręgowy zasądził także od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Wołominie na rzecz adw. P. U. kwotę 516,60 złotych, obejmującą wynagrodzenie za obronę z urzędu oskarżonego w instancji odwoławczej oraz podatek VAT. Zgodnie bowiem z § 17 ust. 2 pkt. 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa</p>	

	<p>kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, opłata za obronę przed sądem okręgowym jako drugą instancją wynosi 420 złotych. Powyższą opłatę należało następnie, zgodnie z § 4 ust. 3 ww. Rozporządzenia, podwyższyć o kwotę podatku VAT.</p>	
7. PODPIS		

SSO Anna Zawadka SSO Remigiusz Pawłowski SSR (del) Izabela Kościarz – Depta

1.1 Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok w całości		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
na korzyść na niekorzyść	w całości		
w części		co do winy	

	co do kary	
	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
	art. 439 k.p.k.	
	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
	Uchylenie	zmiana